

מסורת הש"ס

כל פסולי המוקדשין

פרק חמישי בכורות

לה.

עין משפט
נר מצוה

לד א מיי פ"ו מהל' חובל
 ומוקד הלכה ג:
 לה ב ג מיי פ"ב מהל'
 בכורות הל' יב טושי"ע
 י"ד ק"י שג סקני' ג:
 לו ד מיי שם הל' או טושי"ע
 שם טושי"ע ד:
 ה (מיי) שם טושי"ע [שם]
 לו ד מיי שם הל' יד טושי"ע
 שם טני' ז:
 לח ז מיי פ"ב מהל' איסורי
 מוצא הל' א:
 לה ח מיי פ"ב מהל'
 בכורות הל' א טושי"ע
 י"ד ק"י שיד סקני' ג:
 ט ט מיי שם הלכה טו
 טושי"ע שם סקני' טז

שיטה מקובצת

[illegible]

רבינו גרשום (המשך)

[illegible]

גִּרְיָא באורניה. כשרואה שמיעוט הראש צחוק יכול להטיל מום בצחוק וזוהי לו תלוש וכן מרישא האוזן שמה יאל רוב הראש וחזר דמתוך שאזני הגדי גדולות דרך אונס ללחץ במיעוט הראש אימרה בשפותיה אכל בצאניה לא ויש לו תלוש שמה יאל רוב הראש וחזר: **איכא** דאמרי **אימרא** נמי

באודניה ^(א) [אִמּוֹר] דרך צדעין נפקין.
כיון שרואה עכשיו מיעוט ^(א) אחוץ אין
לומר שמא יאל ראשו ורובו וזמר ^(א) והא
אימר כמו ודאי כמו חיישי' שמא חוץ
לחומה לנו דפרק השולל צבצב ^(א) (דף
קנב.) ^(א) ודחשישינן שמא איסורו
וכנצוהו דפרק אחד דמי ממונות
(סנהדרין זב.) ורצא דהכא ס"ל ^(א) כרב
חסדא דפ' צבמה המקשה (חולין פט.)
לרצב הונא דאמר התם יאל שלש
ומכור לעובד כוכבים ^(א) ויאל שלש
אחר קדוש ולא חלה המכירה כלל
כיון דנפק לנסוף רוצא דאיתגלי
מילתא דלמפרע קדוש א"כ הכא נמי ^(א)
שניא רוב אחרי כן איגלאי ^(א) מילתא
דהוה קדוש מעשינן ונחמיא ^(א) ממתיה
שמטיל מוס צבכור ואיכא לאוקמי
הא ^(א) דרב יהודה אליבא דרב הונא
ס' כשלא יאל כלל וסוגיא נמי דריש
כילד מערימינן (תמורה כד.) דמוקי דרב
יהודה בזמן הזה ולא חזי להקריבה
ופריך אי בזמן הזה מאי למימרא
ומשני וקדוש דתימא נגזר דילמא נפיק
רוב ראשו וקא שדי ^(א) מומא קמ"ל
ההוא נמי דלא כרב הונא דלדידיה
צמיעוט ראשו נמי איכא איסורא ולא
ה"ל למינקט רוב ראשו ועוד התם ^(א)
דקאמר ליה רב עמרם לרב ששת אמר
על הצבור עם ייאלת רובו יהא עולה
עולה היו או צבור היו ^(א) נמי דלא כרב
הונא דמשמע ^(א) דפשיטא דקדוש ייאלת
רובו יכול להפקיע ^(א) קדושת צבור
אס לא נחלק צין מכירה להק:
מנמר

מהו דתימא צעריה הוא דמדכר קמ"ל ט איכא דאמרי בשעת רדיפה איך אבל שלא בשעת רדיפה לא אלא נמי מאי טעמא צעריה [הוא] דמדכר? א"ר יהודה בכור קודם שיצא לאויר העולם אמר רבא גדיא תיה איכא דאמרי אימרא נמי באודניה אימור דרך אכל ולא מיחזי פעי ומיחזי הוי מומא מאי קמ"ל ויגנות שנפגמו ושנגממו הפנימיות שנעקרו י"מ מ"ט לאו ר"י רב פפא רבא נמי טעמא דמתני' מפרש מאי טעמא דכ"י פעי מיחזי: מתני' כל המומין הראויין לבא באמנין י"י רועים כהנים אינן נאמנין רשב"ג אומר ה"אמנין נאמן על של עצמו ר"מ אומר ה"החשוד על הדבר גמ' ר' יוחנן ור' אלעזר חד אמר ר"רועי ישראל מא לא חיישינן רועי כהנים בי ישראל אין נאמנין מפרהנא ביה לא שביק לדידי ויהיב לאחרני והוא יזינן לגומלין ואתא רבן שמעון בן גמליאל למימר וי ואינו נאמן על של עצמו ואתא רבי מאיר למימר וי ולא מעידו וחד אמר רועי ישראל והן כהנים נאמנין מימר

כלום היו מוס האויל והאיל ונראו ית אותן חוטין: פנימיות. שהשיינס
פרש ואויל האויל וכי פני מיחזי אבל פגימה או גימס אינו ניכר בזה
יה: **מתנ'** הראוין לצא ע"י אדם. שיש לומר אדם הטילו בו כגון
וליהן נאשרו לו: רועי הכנים אין נאמין. נחשדו בדבר. ובגמרא
צדי אדם לפי שיש מומין שאין ראויין לצא ידי אדם כגון בעל חמש
אין אדם נחשד עליו: ו' דרשב"ג ור"מ מפרש בגמ' **גמ'** חד אמר.
גיס שהזכור שלהם: לנגמא לא חיישינן. ליתחשדיה שמא על ידי
רבו כהן ואיכילנו ממנו עמו: והא דקתני רועי הכנים אין
ידי ישראל נחשד האי כהן רועה שהוא עצמו הטילו ס' צ:
דמימר

[illegible]

כנו אחריו. לשלם אע"ג
זיקין (ב"ק ד':) שאינו ניכר.
ניכר בהן: לא שמיה היוק.
תנ"י ושערו מדולדל. לפי

טִימָא ^(א) טַהֲרוֹת וּמַת *
^(ב) הָיִזָּק שְׂאִינוּ נִיכָר
 דְּרַבְנָן ^(ג) לְדִידִיהָ קָנָה
 רַבְנָן: מִתְנִי' מַעֲשֵׂה
 וּשְׁעָרוֹ מְדוּלְדֵּל וּרְאָהוּ
 מִיבֹ שֶׁל זֶה אָמְרוּ לוֹ בִּכְ
 "א"כ הִיָּה בּוֹ מוֹם נִמְלָא
 מַעֲשֵׂה לִפְנֵי חֲכָמִים וּ
 הֵלֶךְ וְצִירִם בְּאֻזְנֵי כְבוֹ
 אַחַת הָיוּ תִּינוּקוֹת מִשְׁ
 טְלָאִים זֶה בָּזָה וּנְפַסֵּם
 וְהָרִי הוּא בְּכוֹר וְכֹא
 וְהִתִּירוּ רְאוּ שֶׁהִתִּיר
 * בְּכוֹרוֹת אַחֲרִים וְאִם
 מִלְּדַתָּו אִסּוּר שְׁלֹא לִדְ

אחרת היה בו: וצרי
בוכבים דלא אתי ל
למיסך אימא לא וא
דלא אתי לאיחלופי ב
דאתי לאיחלופי בגדו
חסדא אמר רב קטין
אא"כ היה בו מום א
מום כמאן דא"ל יול ע
רבא מכרי ממילא ה
נעשה אלא נעשה נמי
היה הכלל כל שהוא ל
לאיתויי גרמא: שלא
לפי תומו: מתני' יה
ועשה בו מום ה"ו שו
לא שונו אלא שונו

לאחר רדיפה לא פשוט
אמר רב פפא לא תיב
האפילו לאחר רדיפה
יותר להטיל מום
באודניה אימרא בש
צעדיו נפק אמר ר
תנינא יא^י החושין הה
משום דכי פעי מיחוז
נעקרו הוי מומא מש
בידי אדם רועי ישרא
הוא על של חבירו ו
לא דנו ולא מעידו
כי כהנים נאמנין לל
מימר אמר כיון דקא
הדין כהן לכתן דח
נאמן הוא על של ח
החשוד על הדבר לא

מלמעלה צעומק ולא חי
שנעקרו. גמרי' הו' מוס' כ'
 גנימיות מוס' אפילו י' צע'
 רועי ישראל גמנין. לומר
 ה' הכינים. האי דנקט ראיון
 קטנה כלל אוו' דריו מוס'
 אפילו הן עומדים בבית
 וצא להמירו כדי שישמח
 אין גמנין אם הצבור

סיו של חזירו ומת לא ק
סו כדאמרי צפ' ארבעה אב
הרות מונחות לפניו ואין ה
פי' לדידיה מדאורייתא:
יה נגזז מעולם: קסדור.

[illegible]

וְיִרְדּוּ לְגִדּוֹל בְּקֶטֶן לֹא מִיחֶלֶץ
 וְחוֹתֵר הַכְּבוֹד ע"י הַעֲבוֹד
 אֶל דִּמְיוֹנוֹ לֵיָּהּ. לְקַסְדּוֹר
 אֶלֶּא אִ"כּ הִיא צוּ מוֹס
 שִׁיפּוֹל צוּ מוֹס מִמִּילָא
 מִרְדִּמְדִּיבִיָּה לְמַד עֲבוֹד
 חֲמַע לְהוּ שְׁפִיל צוּ מוֹס:
 ע"י אֶדֶם: מִמִּילָא
 הִיא יוֹדַע הַעֲבוֹד כּוֹכְבִּים
 עַל יָדוֹ וְלֹא לְחִסְרֵי נִתְכוּיִן:
 הַיִּיחַ צִנֵּק וּדְבִילָה ע"ג
 כְּדֵי שִׁיבָא הַכֵּלֵּב וְיִטְלֹנוּ:
 וְסוֹמוֹ. שֶׁלֹּא שֶׁאֵלֶם קַסְדּוֹר
 לֹא הֵם עֲמָנִן מִסִּיחִין לְפִי
 וְחוֹמֵרִים רָחַל לֹא יִשְׁחַט זֶה
 ע"י: מוֹס וְלֹא נִתְכוּוֹנוּ לְכָךְ
 מוֹס: **מִרְנִי** הִיא צִנּוֹר.
 וְיִרְדּוּ לְמַלְכֵּם לְנִיחֵי וְעֵטְמוֹ

וַעֲשֶׂה צוֹ מוֹס: יִשְׁאֵל
הָאֵל כֵּהָן לְפִי שְׁלֹחַתוֹ
לְעֵינָיו. מִה שֶׁרָּשָׁה:
לְאֹוִיר הָעוֹלָם. דְּבָכֹור אִינוּ
יֵדָע שֶׁתִּקְדָּשׁ רַחֵם: גִּיּאָה
לְפָנֵי אֹוִיר אִירוּבוֹת וְקוֹדֶם
לְרִאשׁוֹ נִרְאִי אֹוִיר וְיִכֹּל
מוֹס דְּכָל זְמַן שֶׁלֹא יֵאָד
אִינוּ כִילֹוד: אִימֵרָא
שִׁפְטִין נִרְאִי תַחְלָה וְאֹוִיר
יֵבוֹת וְאִינוּ נִרְאִית עַד שֶׁיֵּאָד
דְּעֵינִי. טוֹנֶפֶל"ש: אִיבִיל
אֵלם לְבָכֹור יֵל מוֹס
בִּי אִבִּיל לֹא מִיחִיו (י) אִפִּילִי
י מִיחִיו הוּא מוֹס שֶׁבְּגֻלִי
לְדִאמְרִי בְּפִירְקִין לְדִקְמָן
זֶנוּ נִשְׁחַט אֵלֶם עַל יֵד מוֹס
י. זֶנוּק וְיִוֹמָח פִּי הִרְבֵּה:

[illegible]

מוס: ושערו מדולדל וכו'.

(א) גיטין ג. וישיב
ב) נכנסתו בשבועות י.
ג) ואלה דברים אשר
אמרו לו ר' זיקא, ד' גלי
ה: חקן ג. מורה ד.
ה. וקמן ל. ג. יונה
ז. ואלה דברים אשר
אמרו לו ר' זיקא, ח
ט. ואלה דברים אשר
אמרו לו ר' זיקא, י
יא. ואלה דברים אשר
אמרו לו ר' זיקא, יב
יג. ואלה דברים אשר
אמרו לו ר' זיקא, יד
טו. ואלה דברים אשר
אמרו לו ר' זיקא, יו
יז. ואלה דברים אשר
אמרו לו ר' זיקא, יח
יט. ואלה דברים אשר
אמרו לו ר' זיקא, כ
כא. ואלה דברים אשר
אמרו לו ר' זיקא, כב
כג. ואלה דברים אשר
אמרו לו ר' זיקא, כד
כה. ואלה דברים אשר
אמרו לו ר' זיקא, כו
כז. ואלה דברים אשר
אמרו לו ר' זיקא, כח
כט. ואלה דברים אשר
אמרו לו ר' זיקא, כ

הגהות הב"ח

(א) גמ' דרבנן הוא נדידיה:
(ב) שם פעם אחת היו כו'
נריכא: (ג) רש"י ד"ה
אימרא וכו' ולאני קצרות
איני נראות: (ד) ד"ה חוטין
כו' חוטמו שנפגמו
שניטלה מהם:

גליון הש"ס

ממתני' וקשרו זנבות
בבורות. ע' צרא"ש פ"ז
צ"מ ס' ז:

לעזי רע"י

טונפל"ש [טינפלי"ש].
נדיעים.
נציב"ה [ינציבי"ש].
חניכיים.
מישילר"ש. (שיניים)
טוחנות.

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו גרשום

העולם: (ה) וכן. של היה
לפיו כיום ושעורו מודולו לפי
השקיה אסור בנייה: מיגום.
יגומה: (וכר של רחלה.
היה: (יכור): כל שהוא
דעתה. דעתה בעלים אסור
לדעתה לדעתה לא ציוו
מכרש: מכרש בעלים אלקסדור
לא תליתקום משום היה
תחורו. לא ככרשם כאינו
מכרות אחרים והניקוטם
מיוו ולא מיכרם בעלים
ינינו דעתה משום היה
אסור: וצריכא. דקמי התת
למנו משום מסך מן
א"ר שהתא דילמא לא
אחילופי מדגול: לא עובי
שיטתא והא רבא ללויכא
אנינו נשחט אלא א"ר היה כ

(f) "ל זכר של רחלים זקן. היינו זכור שלא היה צו מוס: ושערו מדולדל וכו'.